

Arrest

nr. 95 632 van 22 januari 2013
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
                          2. X
                          3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME, die tevens eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 18 januari 2011 (verzoekster en tweede verzoeker) en 13 februari 2011 (eerste verzoeker) het Rijk binnen en dienden op 18 januari 2011 (verzoekster en tweede verzoeker) en 14 februari 2011 (eerste verzoeker) een asielaanvraag (tweede asielaanvraag ingeval van eerste verzoeker en verzoekster) in. Op 29 augustus 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer J. P. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Moldavische origine. U werd geboren op 24 mei 1981 in Karabalta (provincie Chuy, Kirgizië). Op 13 oktober 2001 huwde u officieel met P. Jek. (O.V. 5.457.141), eveneens een Kirgizisch staatsburger, van gemengde Russisch-Duitse afkomst, met wie u een dochter en een zoon heeft. Op 25 april 2003 dienden u en uw vrouw een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U zou uw land van herkomst een eerste keer zijn ontvlucht omdat u in Kirgizië problemen kende met uw buurman, die wilde dat u uw huis zou verkopen. Indien niet moest u zich tot de Islam bekeren. Nadien kreeg u ook problemen met de politie die eveneens wilde dat u uw huis zou afgeven of zich tot de Islam zou bekeren. Op 14 mei 2003 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat uw asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Op 27 juni 2003 besliste het Commissariaat-generaal in dringend beroep tot bevestiging van de beslissingen van de DVZ tot weigering van verblijf omdat uw asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. Het beroep dat u en uw vrouw tegen deze beslissingen indienden bij de Raad van State werd ten slotte verworpen op 25 september 2007. U en uw vrouw waren reeds vrijwillig teruggekeerd van België naar uw ouderlijke huis in Karabalta, Kirgizië, in het najaar van 2003. Om legaal naar Kirgizië terug te kunnen reizen wendden jullie zich tot de Kirgizische ambassade in België, waar aan u en uw vrouw terugkeerdocumenten werden uitgereikt.

Korte tijd na uw aankomst in Kirgizië in het najaar van 2003 wendden u en uw vrouw zich tot de paspoortdienst om nieuwe Kirgizische binnenlandse paspoorten aan te vragen aangezien u niet meer over een binnenlands paspoort beschikte en het binnenlandse paspoort van uw vrouw reeds vervallen was. Op de paspoortdienst legden u en uw vrouw de terugkeerdocumenten voor die jullie verkregen van de Kirgizische ambassade in België. Deze documenten wekten argwaan. U en uw vrouw werden er vervolgens aangehouden door de regionale afdeling Binnenlandse zaken (ROVD) van het Zhailskiy district (provincie Chuy) en drie dagen vastgehouden op haar dienst. Men verdacht u en uw vrouw ervan in België een asielaanvraag te hebben ingediend. Jullie werden vrijgelaten nadat uw ouders een borgsom betaalden. Om uw problemen met de ordediensten in uw woonplaats in Karabalta te vermijden verhuisden u en uw vrouw eind 2003 naar de stad Osj (provincie Osj). Uw ouders werden tijdens uw verblijf in Osj regelmatig bezocht door leden van de ordediensten die op zoek waren naar u. Een Kirgizisch binnenlands paspoort kon u niet bekomen, doch werd aan u in 2008 een internationaal paspoort uitgereikt in Bishkek. U noch uw vrouw kon zich domiciliëren op jullie verblijfplaats in Osj.

In 2008 belandde uw dochter in een coma. Uw vrouw bracht haar eerst naar een ziekenhuis in Osj, waar zij echter werd geweigerd. Vervolgens reed uw vrouw met jullie dochter per taxi naar een ziekenhuis in Bishkek, waar jullie dochter twee weken werd opgenomen. In het ziekenhuis in Bishkek werd vastgesteld dat jullie dochter aan suikerziekte lijdt. Jullie dochter is als diabetespatiënte afhankelijk van insuline. U en uw vrouw ondervonden echter moeilijkheden om de nodige insuline te bekomen. Zo weigerde men jullie in het ziekenhuis waar jullie dochter als diabetespatiënte ingeschreven was insuline te geven, die er volgens de wet voor ieder gratis te verkrijgen zou moeten zijn. Jullie konden slechts insuline verkrijgen tegen een hoge prijs in de apotheek of bij privéartsen, die ze illegaal verkochten. Uw vrouw voegde hieraan toe dat jullie dochter ook niet naar school kon gaan omdat haar medische situatie voor moeilijkheden zorgde.

U en uw vrouw werden omwille van jullie etnische afkomst ook regelmatig gediscrimineerd in Kirgizië. Zo ondervonden jullie moeilijkheden op vlak van tewerkstelling en werd u omwille van uw etnische origine soms op straat verbaal en fysiek aangevallen door medeburgers van Kirgizische etnische afkomst. Wanneer u zich daarom wendde tot overheidsdiensten werd u er niet geholpen omwille van uw etnische afkomst en uitte men discriminerende opvattingen jegens u.

In Osj werkte u als zelfstandig vrachtwagenchauffeur die allerlei goederen vervoerde. U beschikte over een vrachtwagen op uw naam. Sinds 2008 verbleef de broer van uw zus, M. I. (O.V. 6.753.723), tijdens de zomervakanties bij u en uw vrouw in Osj. Hij werkte er op de markt en vergezelde u soms wanneer u goederen vervoerde. Eind mei 2010 kwam uw schoonbroer I. bij u en uw zus in Osj wonen. Hij had immers problemen die te maken hadden met het leger. In juni 2010 braken de etnische conflicten

uit in Osj. Op 11 of 12 juni 2010 werd uw volgeladen vrachtwagen tijdens deze conflicten in brand gestoken. Uw vrachtwagen en de lading goederen waren volledig vernield. Nadien werd u opgebeld door een zekere I., die werkzaam was in de goederentransportsector en die eiste dat u de lading goederen die vernield werd in de brand aan hem vergoedde. Hij bedreigde u en uw gezin te belagen opdat u de lading goederen zou terugbetalen. U, uw vrouw en haar broer I., vluchtten vervolgens eind juni 2010 naar Karabalta, waar u en uw vrouw enkele dagen bij uw ouders verbleven. Nadien dook u samen met uw vrouw en haar broer I., onder in een huis aan een kerk in het dorp Sosnovka. Tijdens uw verblijf aan de kerk werd u nog steeds telefonisch bedreigd door I., waarop u uw gsm uitschakelde. Tijdens uw verblijf in Sosnovka onderhield u telefonisch contact met uw ouders en hebben u en uw vrouw hen nog enkele keren ontmoet wanneer zij er naar de kerkdienst gingen. U bereidde er uw tweede vlucht uit het land voor. Zo liet u voor uw vrouw en uw schoonbroer I. een internationaal paspoort opmaken door een toeristische firma.

Uw vrouw en haar broer verlieten het land op 10 januari 2011. Op 18 januari 2011 diende uw vrouw een tweede en uw schoonbroer I. een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U zelf bent vertrokken uit Kirgizië op 4 februari 2011. U reisde per trein naar Rostov (Rusland), van waar u per auto via Oekraïne en Slovakije doorreisde naar België. U stak de grens van Slovakije te voet over via het bos. U kwam ten slotte in België aan op 14 februari 2011 en diende die dag eveneens een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, een vervallen Kirgizisch binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, de diploma's van uw vrouw, uw rijbewijs, een Belgisch attest van verlies aangaande het verlies van uw Kirgizische documenten en een artikel uit een Kirgizisch dagblad over het lot van een diabetespatiënte.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen, Duitsers, of Moldaviërs. Daarom kunnen de loutere Russische, Duitse of Moldavische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en die van uw vrouw blijkt dat jullie bij jullie verklaringen blijven in het kader van jullie eerste asielaanvraag (CGVS I, p. 3; CGVS I vrouw, p. 3), doch houden de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in het kader van uw huidige asielaanvraag. U verklaarde uw land van herkomst voor een tweede keer te hebben verlaten omdat u in Kirgizië na uw terugkeer problemen had met de politie van het Zhailskiy district (provincie Chuy) omdat zij u en uw vrouw ervan verdachten in België een asielaanvraag te hebben ingediend en omdat u bedreigd werd door een zekere I., die eiste dat u een lading goederen die vernield werd toen uw vrachtwagen vuur vatte tijdens de etnische conflicten in Osj in juni 2010, terug zou betalen. Verder werden jullie in Kirgizië omwille van uw etnische afkomst regelmatig gediscrimineerd. In het bijzonder uw dochter, bij wie in 2008 suikerziekte werd vastgesteld, kreeg weinig toegang tot de nodige medische verzorging in het land omwille van jullie etnische afkomst.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u niet aannemelijk maken dat de problemen die de aanleiding vormden van uw tweede vlucht uit uw herkomstland daadwerkelijk plaatsvonden. Zo verklaarde u dat uw volgeladen vrachtwagen op 11 of 12 juni 2010 tijdens de etnische conflicten in Osj in brand werd

gestoken. Uw vrachtwagen en de lading goederen waren volledig vernield. Nadien werd u opgebeld door een zekere I., die werkzaam was in de goederen transportsector en die eiste dat u de lading goederen die vernield werd in de brand aan hem vergoedde. Hij dreigde u en uw gezin om te brengen indien u de lading goederen niet zou terugbetalen. U, uw vrouw en haar broer I. vluchtten vervolgens eind juni 2010 naar Karabalta, waar u en uw vrouw enkele dagen bij uw ouders verbleven. Nadien dook u samen met uw vrouw en haar broer I. onder in een huis aan een kerk in het dorp Sosnovka, waar jullie tot aan jullie tweede vertrek uit jullie herkomstland verbleven. Tijdens uw verblijf aan de kerk werd u nog steeds telefonisch bedreigd door I., waarop u uw gsm uitschakelde (CGVS I, p. 7, 15, 20-23). U bleef echter onaannemelijk vaag en er dient in uw hoofde een gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van het probleem dat de aanleiding vormde van uw tweede vlucht. Zo kende u de volledige naam niet van I. noch wist u waar hij precies woonde en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen. Verder wist u niet wat de precieze functie van I. was en in wiens dienst hij werkte, en ook dit hebt u niet trachten te achterhalen. Bijgevolg kon u niet aangeven welk belang I. erbij had dat u de lading goederen zou vergoeden (CGVS I, p. 22-23; CGVS II, p. 5-7). U verklaarde dat u problemen zou krijgen met de politie als I. u zou vinden 'omdat zijn familie overal werkt'. U wist echter hoegenaamd niet of I. dan familie heeft die bij de ordediensten werkzaam is en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd. U kon verder niet aangeven welke connecties I. dan precies zou hebben waardoor u ook problemen zou krijgen met de politie indien u door hem gevonden zou worden (CGVS II, p. 6). U wist evenmin aan wie de lading goederen toebehoorde (CGVS I, p. 20-21; CGVS II, p. 7). Ten slotte wist u niet of iemand zich met betrekking tot het verlies van de lading goederen tot de autoriteiten heeft gewend noch of er een gerechtelijke zaak werd aangespannen tegen u omwille van dit verlies, en ook hier hebt u allerminst naar geïnformeerd (CGVS II, p. 7-8). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Voorts is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u omwille van het verlies van de goederen werd bedreigd door een zekere 'I.' (CGVS I vrouw, p. 20). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde zij daarentegen dat zij de naam niet kent van de persoon door wie u werd bedreigd (CGVS II vrouw, p. 7). Bovendien werd wat betreft het incident dat de aanleiding vormde voor uw tweede vlucht uit uw herkomstland ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw eerdere verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op DVZ dat u werd vervolgd door de eigenaar van de lading goederen die vernield werd in de brand (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Ook uw schoonbroer I., die bij u en uw vrouw in Osj verbleef toen uw vrachtwagen vuur vatte en die nadien samen met jullie onderzoek aan de kerk in Sosnovka, verklaarde op de DVZ dat u omwille van het verlies van de lading werd vervolgd door de eigenaar van de goederen (DVZ schoonbroer, vragenlijst, vraag 3.5), en ook uw vrouw verklaarde dit tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS II vrouw, p. 7). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u zelf echter niet te weten aan wie de lading goederen toebehoorde (CGVS I, p. 20-23; CGVS II, p. 7). Toen u met uw eerdere verklaring op DVZ werd geconfronteerd, ontkende u dit er te hebben verklaard (CGVS II, p. 7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

In dit verband kan er evenmin geloof worden gehecht aan het verblijf van u, uw vrouw en uw schoonbroer I. aan de kerk in het dorp Sosnovka van eind juni 2010 tot aan jullie vertrek uit jullie herkomstland (CGVS I, p. 4-5, 24; CGVS I vrouw, p. 3-4; CGVS I schoonbroer, p. 4). Zo dient te worden opgemerkt dat u noch uw vrouw of haar broer op de DVZ enige melding maakte van jullie verblijf van wel zes maanden aan deze kerk. Zowel uw vrouw als haar broer verklaarde er daarentegen dat jullie na de gebeurtenissen in Osj in juni 2010 bij uw schoonouders gingen wonen (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ schoonbroer, vragenlijst, vraag 3.5). Toen zij met hun eerdere verklaring op de DVZ werden geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat zij samen met u na de gebeurtenissen in Osj enkele dagen bij uw ouders verbleef alvorens onder te duiken in Sosnovka (CGVS II vrouw, p. 3). Uw schoonbroer I. antwoordde dan weer dat hij na jullie vlucht uit Osj in juni 2010 en tijdens zijn verblijf in Sosnovka zijn ouders enkele keren heeft bezocht (CGVS I schoonbroer, p. 4). Deze verklaringen bieden echter geen verschoonbare uitleg waarom jullie op de DVZ hoegenaamd niets hebben vermeld van jullie zes maand durende ondergedoken verblijf in Sosnovka en uw vrouw en haar broer er hebben vermeld naar hun ouders te zijn teruggekeerd na de gebeurtenissen in Osj in juni 2010. Bovendien verklaarde uw vrouw op de DVZ uitdrukkelijk dat jullie het laatste half jaar introkken bij haar ouders en af en toe naar uw ouders gingen (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5). Dit kan geenszins in overeenstemming worden

gebracht met jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande jullie zes maand durende verblijf in Sosnovka. Daarenboven werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw vrouw op het Commissariaat-generaal aangaande jullie verblijf in Sosnovka voor jullie tweede vertrek uit jullie herkomstland. Zo verklaarde u dat u tijdens uw verblijf aan de kerk in Sosnovka telefonisch contact onderhield met uw ouders en zowel u als uw vrouw hen er in de kerk ontmoette wanneer zij naar de kerkdienst kwamen (CGVS II, p. 2-3). Uw vrouw verklaarde aanvankelijk dat jullie tijdens uw verblijf aan de kerk in Sosnovka met niemand contact onderhielden en uw ouders niet hebben gezien. Toen zij werd gewezen op uw verklaring dat uw ouders soms naar de kerk kwamen, antwoordde zij dat jullie niet meer naar hun thuis zijn geweest (CGVS II, vrouw, p. 2). Deze uitleg verklaart echter niet waarom uw vrouw eerst verklaarde dat jullie uw ouders tijdens uw verblijf in Sosnovka niet meer hebben gezien, hoewel u verklaarde dat jullie hen er ontmoetten in de kerk, waardoor deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind blijft. Toen ze werd gewezen op uw verklaring dat u tijdens uw verblijf in Sosnovka ook telefonisch contact onderhield met uw ouders, antwoordde uw vrouw dat jullie tijdens uw verblijf aan de kerk geen contact hebben gehad met hen (CGVS II vrouw, p. 2), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Omwille van bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw herkomstland. Hierdoor wordt ook de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie in het najaar van 2003, na jullie terugkeer van België naar Kirgizië, werden aangehouden door de regionale dienst Binnenlandse zaken (ROVD) van het Zhailskiy district, om welke reden jullie eind 2003 naar Osj verhuisden. U verklaarde dat jullie werden aangehouden door de ROVD op de paspoortdienst toen u en uw vrouw er nieuwe paspoorten gingen aanvragen. Omwille van de informatie in de terugkeerdocumenten die jullie verkregen hadden van de Kirgizische ambassade in België en die jullie bij de paspoortdienst voorlegden, verdachten de Kirgizische autoriteiten jullie er immers van elders asiel te hebben aangevraagd (CGVS I, p. 4, 23-24; CGVS II, p. 8-9; CGVS I vrouw, p. 4-5). Er werd echter een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de onderlinge verklaringen van u en uw vrouw op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde zowel u als uw vrouw aanvankelijk dat jullie zich op het moment van jullie aanhouding op de paspoortdienst bevonden om nieuwe paspoorten aan te vragen. U had uw eigen Kirgizische identiteitsdocumenten immers verloren en het Kirgizische binnenlands paspoort van uw vrouw zou reeds vervallen zijn (CGVS I, p. 4; CGVS I vrouw, p. 4-5). Uw vrouw verklaarde tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer dat jullie zich toen naar de paspoortdienst begaven enkel omdat jullie er zich wilden laten domiciliëren. Jullie waren beiden in het bezit van jullie binnenlandse paspoort, doch kon uw vrouw zich niet herinneren of jullie deze er hebben voorgelegd. Toen ze met jullie eerdere verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat jullie er misschien wel naartoe gingen om nieuwe paspoorten aan te vragen (CGVS II vrouw, p. 8-9). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins op. Daarnaast heeft u noch uw vrouw enige melding gemaakt van deze aanhouding op de DVZ, hoewel jullie daar uitdrukkelijk werd gevraagd of u gearresteerd bent geweest of vastgehouden werd (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1, 3.5; DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.1, 3.5). Toen jullie hiermee werden geconfronteerd, antwoordden u en uw vrouw dat jullie deze aanhouding niet zozeer als een arrestatie beschouwen (CGVS II, p. 9; CGVS II vrouw, p. 9). Deze uitleg volstaat niet, te meer gezien uw problemen met de ROVD van het Zhailskiy district, die begonnen toen u en uw vrouw door deze dienst werden aangehouden en vastgehouden in het najaar van 2003, ertoe hebben geleid dat jullie naar Osj zijn verhuisd eind 2003 en niet meer veilig in Karabalta konden verblijven (CGVS I, p. 4, 23-24; CGVS I vrouw, p. 4). Bovendien werden jullie op DVZ nog uitdrukkelijk gevraagd of u naast de problemen die u had aangehaald nog problemen hebt gehad met de autoriteiten, waarop u antwoordde het probleem met de autoriteiten reeds te hebben verteld en uw vrouw zowaar antwoordde dat jullie geen problemen hadden met de autoriteiten in Kirgizië (DVZ, vragenlijst, vraag 8a; DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 8a – bijkomende vragen). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw de naam niet kende van de onderzoeker aan wie uw ouders voor uw vrijlating hebben betaald (CGVS II vrouw, p. 9), hoewel u deze persoon wel bij naam noemde en verklaarde hem nooit te zullen vergeten (CGVS I, p. 24). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw vrouw aangaande het ontbreken van uw Kirgizische identiteits- en reisdocumenten. Zo werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen, tussen de verklaringen van u en uw vrouw en tussen de verklaringen van uw vrouw onderling. Zo verklaarde u dat u zich in het najaar van 2003, bij uw terugkeer van België naar Kirgizië, naar de paspoortdienst begaf om een nieuw paspoort aan te vragen aangezien u uw documenten verloren had (CGVS I, p. 4, 23-24). Ook uw vrouw verklaarde aanvankelijk dat jullie zich in het najaar van 2003 naar de paspoortdienst begaven om nieuwe paspoorten aan te vragen (CGVS I vrouw, p. 4). Nadien verklaarde zij dan weer dat jullie zich in het najaar van 2003 naar de paspoortdienst begaven om zich te laten domiciliëren en dat jullie in het bezit waren van jullie binnenlandse paspoorten. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat u bij uw terugkeer van België naar Kirgizië in het bezit was van uw 'oude' paspoort (CGVS II vrouw, p. 4, 9), hoewel u verklaarde dat u al uw documenten verloren had (CGVS I, p. 4). U verklaarde voorts tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat aan u in 2008 in Bishkek een Kirgizisch paspoort werd uitgereikt dat zowel voor binnenlands als buitenlands gebruik diende (CGVS I, p. 4-5, 12). Uw vrouw verklaarde ook tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u een paspoort verkreeg in 2008, maar dat dit een buitenlands paspoort betrof (CGVS I vrouw, p. 5-6). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter eveneens dat het paspoort dat u in 2008 verkreeg enkel een internationaal paspoort was. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat dit paspoort zowel voor binnenlands als buitenlands gebruik zou dienen (CGVS II, p. 5), ontkende u dit, wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Uw vrouw verklaarde tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer dat aan u geen enkel nieuw paspoort meer werd uitgereikt sinds jullie van België naar Kirgizië waren teruggekeerd. U zou immers steeds in het bezit zijn geweest van uw 'oude' paspoort dat zowel voor binnenlands als buitenlands gebruik diende. Toen zij werd gewezen op het feit dat zij en u verklaard hadden dat aan u een paspoort werd uitgereikt in 2008, antwoordde ze dat zij hier niet van op de hoogte was. Ze verklaarde dat u toen een paspoort trachtte te bekomen, maar dat dit niet lukte. Ze wist verder niet welke problemen u dan had ondervonden waardoor u geen paspoort kon bekomen noch wat voor paspoort u toen trachtte te bekomen (CGVS II vrouw, p. 4-5). Deze uitleg is ontoereikend, waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan. Voorts verklaarde u dat uw Kirgizisch paspoort na uw tweede vlucht uit uw herkomstland in België werd gestolen toen u zich met uw vrouw en vrienden in de McDonalds in Antwerpen bevond. U deed aangifte van het verlies van uw documenten bij de politie in Antwerpen, waarvan u tevens een attest voorlegt. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat het een internationaal paspoort betrof (CGVS I, p. 3-4, 11; CGVS II, 5, 13). Toen uw vrouw tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal echter nog verklaarde dat aan u in 2008 een internationaal paspoort werd uitgereikt, verklaarde zij eveneens dat jullie dit paspoort aan kennissen in België hadden gegeven. Toen ze werd gewezen op uw verklaring dat uw paspoort in België gestolen werd, antwoordde uw vrouw dat uw 'oude' Kirgizische paspoort (voor buiten- en binnenlands gebruik) inderdaad gestolen werd, maar dat u een vals paspoort dat u voor uw reis bij uw tweede vlucht van Kirgizië naar België hebt gebruikt aan uw kennissen in België hebt gegeven (CGVS I vrouw, p. 10-11). Deze uitleg kan hoegenaamd niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat uw nieuw internationaal paspoort, dat u werd uitgereikt in 2008, in België werd gestolen, te meer aangezien u daarenboven verklaarde onderweg van Kirgizië naar België geen valse reisdocumenten te hebben gebruikt (CGVS I, 13; CGVS II, 5). Het is bovendien opmerkelijk dat u zich niet kon herinneren wanneer precies u uw Kirgizisch paspoort in België verloor noch wanneer u hiervan aangifte deed bij de politie (CGVS II, p. 13). Ten slotte werd opgemerkt dat u op de DVZ, in het kader van uw tweede asielaanvraag, nog verklaarde dat uw 'paspoort' nog in Kirgizië is (DVZ, verklaring, vraag 21), wat u bij confrontatie op het Commissariaat-generaal ontkende te hebben verklaard, waardoor ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande uw Kirgizisch(e) identiteitsdocument(en) overeind blijft. Dit aanzienlijke aantal elementen wekt het vermoeden dat u uw Kirgizisch binnenlands paspoort (dat zowel voor binnenlands als buitenlands gebruik dient) en uw Kirgizisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo, wat betreft uw binnenlands paspoort, informatie over een eventuele woonregistratie of informatie over de uitreiking van een internationaal paspoort, en wat betreft uw internationaal paspoort, informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

In dezelfde lijn bestaat ook het vermoeden dat uw vrouw en haar broer hun internationale Kirgizische paspoorten, waarvan zij verklaarden dat deze werden bijgehouden door hun reisbegeleider(s) na hun aankomst in België (CGVS I vrouw, p. 10), bewust achterhouden voor de

Belgische asielinstanties. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan hun reisweg van Kirgizië naar België. Uw vrouw verklaarde dat zij met haar broer met een bus van een toeristische firma van Kirgizië naar Moskou (Rusland) reisde. Vanuit Moskou reisden ze ten slotte met een andere bus via Polen tot in België. Voor hun vertrek uit jullie herkomstland werden voor hen door de vermelde toeristische firma internationale paspoorten met een Schengenvisum opgemaakt op hun naam. Noch uw vrouw, noch uw schoonbroer wist echter door welk Schengenland aan hen een visum werd uitgereikt, welk type visum dit betrof noch hoelang het geldig was. Daarnaast verklaarden zij geen afspraken te hebben gemaakt met hun reisbegeleider(s) indien er aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS I vrouw, p. 9-12; CGVS I schoonbroer, p. 6-8). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat zij de gegevens van de reisdocumenten die zij zouden hebben gebruikt niet zouden kennen en/of dat ze hierover niet zouden zijn ingelicht door hun reisbegeleider(s). Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

U en uw vrouw konden evenmin aannemelijk maken dat uw dochter, die aan suikerziekte lijdt, in Kirgizië geen toegang zou hebben tot de nodige medische verzorging, in het bijzonder toegang tot insuline, omwille van jullie etnische afkomst. U verklaarde dat uw vrouw zich in hoofdzaak bezig hield met de ziekenhuisbezoeken en het verkrijgen van insuline voor uw dochter en dat zij bijgevolg meer op de hoogte is van de problemen die zij hierbij ondervonden (CGVS I, p. 16-18). Vooreerst kan uit jullie verklaringen niet worden opgemaakt dat uw dochter, toen zij in 2008 in een coma belandde, in het ziekenhuis in Osj waar uw vrouw uw dochter eerst naartoe bracht daadwerkelijk geweigerd werd omwille van haar etnische origine (CGVS I, p. 17). Zo verklaarde uw vrouw dat jullie dochter in het ziekenhuis in Osj aanvankelijk wel werd geholpen. Nadien kreeg zij er een attest om jullie dochter door te verwijzen. Daarna verklaarde uw vrouw dat dit attest geen doorverwijzing betrof. Ze vervolgde dat men in het ziekenhuis in Osj weigerde jullie dochter op te nemen en iemand haar aanraadde om haar naar een ander ziekenhuis te brengen. Uw vrouw had echter geen enkel idee waarom men jullie dochter in het ziekenhuis van Osj niet wilde opnemen en had daar op dat moment ook geen oren naar (CGVS I, p. 14). Het is bijgevolg niet duidelijk of uw dochter in het ziekenhuis in Osj niet werd verder geholpen omdat de medewerkers van het ziekenhuis niet in staat waren uw dochter te helpen en bijgevolg aanstuurden op een doorverwijzing naar een ander ziekenhuis, wat uw vrouw immers verklaarde niet te weten. Dat zij er uw dochter zouden hebben geweigerd omwille van haar etnische origine is bovendien louter een veronderstelling die u en uw vrouw niet hard konden maken (CGVS I, p. 18-19; CGVS I vrouw, p. 14-15). Zij er bovendien op gewezen dat u en uw vrouw verklaarden dat jullie dochter in het ziekenhuis in Bishkek wel werd behandeld en er de nodige medische verzorging kreeg (CGVS I vrouw, p. 13, 15; CGVS I, p. 17). Wat betreft de betaling van de ziekenhuisopname van uw dochter in Bishkek, kan noch u noch uw vrouw hard maken dat jullie omwille van uw etnische origine werden benadeeld. U verklaarde dat enkel mensen van een andere etnie voor een ziekenhuisopname moesten betalen (CGVS I, p. 16-17). Uw vrouw verklaarde daarentegen niet te weten of voor iedereen dezelfde betalingsprocedure bestond (CGVS I vrouw, p. 15). Voorts verklaarden jullie dat insuline volgens de wet in Kirgizië gratis zou moeten worden toebedeeld, maar dat jullie ervoor dienden te betalen. Uw verklaring dat enkel mensen van een andere (dan Kirgizische) etnische origine voor insuline dienden te betalen, betreft wederom een veronderstelling die u niet hard kon maken. Uw vrouw heeft dit immers niet aangegeven toen haar werd gevraagd of andere patiënten ook voor insuline dienden te betalen (CGVS I, p. 18-19; CGVS I vrouw, p. 14; CGVS II vrouw, p. 12-13). Het was nochtans uw vrouw die zich hiermee bezighield aangezien u vaak van huis was omwille van uw job als vrachtwagenchauffeur (CGVS I p. 16-18; CGVS vrouw II, p. 15). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt bovendien dat het verkrijgen van insuline voor diabetespatiënten in Kirgizië een algemeen probleem is. Ook andere diabetespatiënten bevonden zich in dezelfde situatie als jullie. Uw vrouw haalde wel aan dat de arts van uw dochter haar familieleden voortrok (CGVS vrouw I, p. 16; CGVS vrouw II p. 13). Hiermee is echter niet aangetoond dat uw dochter omwille van haar etnische origine gediscrimineerd werd op vlak van gezondheidszorg. Uw vrouw stelde ook nog dat ze merkte dat ook Kirgiezen een voorkeursbehandeling kregen van de arts van uw dochter. Ze kon deze bewering echter niet aannemelijk maken. Ze legde op dit punt namelijk inconsistente verklaringen af. Op de vraag of Kirgiezen ook problemen hadden met de arts van jullie dochter antwoordde uw vrouw dat ze wel problemen had, maar ze nooit heeft geweten of Kirgizische vaders en moeders ook dergelijke problemen hadden. Toen haar vervolgens gevraagd werd of ze ernaar

geïnformeerd had of er een verschil was in behandeling naargelang de etnie van de patiënt wat betreft het uitschrijven van voorschriften voor insuline, repliceerde ze vervolgens dat het verschil duidelijk was, hoewel ze eerder nog aangaf dat ze niet wist of Kirgiezen dezelfde problemen hadden. Toen ze op deze inconsistente verklaringen gewezen werd en er nogmaals naar gepeild werd of ze bij andere patiënten geïnformeerd had, zei u dat ze geen extra informatie moest zoeken of vragen aangezien het duidelijk merkbaar was dat wanneer Kirgiezen bij de behandelende arts van jullie dochter binnengingen ze elkaar altijd kussen gaven en de arts steeds het volledige pakket voorschreef. Ze voegde er nog aan toe dat ze altijd meer kregen dan zij (CGVS vrouw I, p. 16-17). Dit is echter een ongefundeerde bewering die louter gebaseerd is op haar veronderstellingen aangezien ze de personen in kwestie nooit om uitleg heeft gevraagd. Uit haar latere verklaringen blijkt bovendien dat de arts een eigen lokaal had en patiënten voor de eigenlijke consultatie in de gang dienden te wachten (CGVS vrouw II, p. 13). Uw vrouw kan bijgevolg onmogelijk weten wat er zich tijdens de consultatie bij andere patiënten afspeelde en baseert zich louter op eigen vermoedens, die ze niet eens getoetst heeft. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk kon maken dat uw dochter omwille van haar etnische origine op vlak van medische verzorging gediscrimineerd werd in Kirgizië.

Tevens werd een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de verklaringen van u en uw vrouw op het Commissariaat-generaal aangaande de problemen wat betreft de medische verzorging van uw dochter. Zo verklaarde u een klacht te hebben ingediend bij de plaatselijke ROVD omdat aan uw dochter medische hulp werd geweigerd. Uw klacht werd er niet aanvaard (CGVS I, p. 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat niemand zich tot de autoriteiten had gewend omwille van jullie problemen met de medische verzorging van jullie dochter. Toen uw vrouw met uw verklaring werd geconfronteerd, bevestigde zij deze. Ze wist echter niet of uw klacht bij de ROVD werd aanvaard (CGVS I vrouw, p. 17). Deze uitleg verklaart niet waarom uw vrouw aanvankelijk verklaarde dat niemand zich wat betreft de problemen met de medische verzorging van jullie dochter tot de autoriteiten wendde. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid dan ook onmiskenbaar bestaan. Voorts leggen u en uw vrouw geen enkel tastbaar bewijs voor waaruit kan worden afgeleid in welk ziekenhuis jullie dochter in 2008 werd opgenomen, wat jullie werd aangerekend voor deze ziekenhuisopname, in welk ziekenhuis in Kirgizië uw dochter was geregistreerd als diabetespatiënte, door welke endocrinoloog zij werd behandeld, wanneer en hoeveel insuline voor haar werd voorgeschreven en tegen welke prijs jullie deze insuline konden verkrijgen. U noch uw vrouw heeft bovendien vermeld op de DVZ dat jullie dochter als diabetespatiënte geen toegang had tot de nodige medische verzorging in Kirgizië omwille van jullie etnische origine. Zo verklaarde u slechts op de DVZ dat geneesmiddelen zoals insuline nergens te verkrijgen zijn in Kirgizië, doch verklaarde u niet dat uw dochter omwille van jullie etnische afkomst geen toegang zou hebben tot dergelijke geneesmiddelen. Uw vrouw verklaarde daarentegen op de DVZ dat jullie de laatste maanden problemen hadden met het aankopen van medicatie voor jullie dochter, omwille van de situatie, namelijk omdat u niet meer kon werken, wat er ook geenszins op wijst dat jullie dochter geen toegang zou hebben tot de nodige medicatie omwille van jullie etnische origine (DVZ, vragenlijst, vraag 8; DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 8c – bijkomende vragen).

Uw vrouw voegde nog toe dat jullie dochter, gezien haar precare medische toestand, niet voldoende aandacht kreeg op school. Zo weigerde haar leerkracht haar injecties te geven op school. Jullie dochter werd ook gepest door andere leerlingen omwille van haar ziekte. Haar arts raadde uw vrouw aan jullie dochter van thuisonderwijs te voorzien. Vervolgens stuurde uw vrouw jullie dochter naar een andere school. Op basis van een aanbeveling voor thuisonderwijs van de eerste school werd jullie dochter er echter niet toegelaten. Nadien volgde jullie dochter thuisonderwijs (CGVS I vrouw, p. 17-19). Hieruit kan evenmin worden opgemaakt dat jullie dochter omwille van jullie etnische origine geen toegang zou hebben tot onderwijs. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat jullie dochter veeleer niet naar school kon gaan omwille van haar medische situatie, gezien zowel de school als de arts van uw vrouw aanstuurde op thuisonderwijs.

Verder verklaarde zowel u als uw vrouw discriminatie te hebben ondervonden in Kirgizië omwille van jullie etnische origine op vlak van tewerkstelling (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 10; CGVS I vrouw, p. 8, 12, 19, CGVS II vrouw, p. 11-12). U noch uw vrouw kon echter aangeven welke concrete problemen jullie dan zelf in Kirgizië hebben ondervonden op gebied van tewerkstelling. U verklaarde bovendien steeds als vrachtwagenchauffeur te hebben gewerkt en kon evenmin aangeven welke problemen u zou hebben gekend om in Kirgizië als vrachtwagenchauffeur aan de slag te gaan (CGVS II, p. 10; CGVS II vrouw, p. 11). Ook wat betreft de zoektocht naar werk van uw vrouw, kan uit jullie verklaringen niet

worden opgemaakt dat aan haar daadwerkelijk omwille van haar etnische origine geen werk werd verleend. Zo verklaarde zij dat haar door privépraktijken geen werk werd verleend omdat zij geen werkkrachten nodig hadden, ze de Kirgizische taal niet machtig was en men voldoende bekwaam moet zijn om er aan de slag te kunnen gaan. Ook over toen uw vrouw in het ziekenhuis op de afdeling tandheelkunde solliciteerde, verklaarde uw vrouw dat ze er niet werd aangenomen omdat zij er geen 'passend' werk in hadden (CGVS vrouw I, p. 12, 19; CGVS II vrouw, p. 11-12). Tevens werd een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de onderlinge verklaringen van uw vrouw met betrekking tot haar zoektocht naar werk in Kirgizië. Zo verklaarde ze tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat ze in 2004 of 2005, toen haar dochter wat ouder was, een laatste keer solliciteerde, met name in het ziekenhuis. Hierna heeft ze geen werk meer gezocht (CGVS I vrouw, p. 19). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde uw vrouw daarentegen voor een laatste keer te hebben gesolliciteerd in 2008 in het ziekenhuis, toen haar zoon wat ouder was. Toen ze met haar eerdere verklaring werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw naast de kwestie (CGVS II vrouw, p. 11-12), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Hoe dan ook blijkt uit de verklaring van uw vrouw dat zij behoudens de vijf sollicitaties die ze vermeldde, verder geen stappen meer heeft genomen om werk te vinden (CGVS I vrouw, p. 12, 19; CGVS II vrouw, p. 11-12). Bijgevolg kon noch u noch uw vrouw aannemelijk maken dat jullie in Kirgizië daadwerkelijk systematisch op de arbeidsmarkt geweigerd werden of zouden worden omwille van jullie etnische origine.

U verklaarde ten slotte regelmatig verbale, en soms ook fysieke, agressie te ondervinden vanwege Kirgizische medeburgers omwille van uw etnische origine en geloof, alsook discriminatie wanneer u zich tot de overheidsdiensten in Kirgizië wendde. U beperkte zich op dit punt echter tot heel algemene verklaringen (CGVS I, p. 7, 9, 15, 16; CGVS II, p. 10-11). Wat betreft de beledigingen jegens u, verwijzend naar uw etnische origine of geloof, vanwege Kirgizische medeburgers en medewerkers van overheidsdiensten, dient te worden opgemerkt dat deze, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Wat de door u aangehaalde fysieke agressie betreft, moet erop gewezen worden dat, zoals reeds aangehaald, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, geen systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden als Russen en Moldaviërs werd vastgesteld in Kirgizië. Een persoonlijke beoordeling van de vraag naar bescherming dringt zich in dit geval dus op. Welnu, u bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst het slachtoffer zou worden van ernstige fysieke agressie omwille van uw geloof of etnische origine. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds uw terugkeer van België naar Kirgizië in 2003 nooit meer ernstig fysiek mishandeld werd (CGVS II, p. 11) en u haalde geen enkel element aan waaruit blijkt dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn. In ditzelfde verband verklaarde u ten slotte dat u omwille van voornoemde problemen meermaals klacht hebt ingediend bij de autoriteiten, maar dat aan uw klachten geen gehoor werd gegeven of dat er niets met uw klachten werd gedaan (CGVS, I, p. 7, 15-16). U slaagde er echter niet in enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat u zich wat betreft deze problemen daadwerkelijk tot de autoriteiten in uw land hebt gericht. Bovendien blijkt uit de hierboven vermelde informatie evenmin dat etnische minderheden als Russen en Moldaviërs omwille van hun etnische origine of geloof niet zouden kunnen rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten in Kirgizië.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde tijdens uw studies, nog voor uw huwelijk in 2001, twee of drie jaar lid te zijn geweest van de politieke partij 'Vrij Kirgizië'. Tijdens uw lidmaatschap werd u omwille van uw band met deze partij enkele keren aangehouden door de politie. Na het beëindigen van uw lidmaatschap hebt u geen problemen meer gekend omwille van uw eerdere band met deze partij (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 14).

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De geboorteaktes van u, uw

vrouw en uw kinderen, een vervallen Kirgizisch binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, de diploma's van uw vrouw en uw rijbewijs, bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk en de opleiding van uw vrouw, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Over het artikel uit een Kirgizisch dagblad over het lot van een diabetespatiënte dat door uw vrouw werd voorgelegd, verklaarde zij dat de inhoud geen betrekking heeft op jullie persoonlijke problemen aangaande de medische verzorging van uw dochter (CGVS II vrouw, p. 14). Bijgevolg kan dit stuk niet worden beschouwd als een bewijs hiervan.

Daar het asielrelaas van uw echtgenote, P. J. (O.V. 5.457.141), in het kader van uw tweede asielaanvraag volledig verbonden is aan dat van u (CGVS I, p. 7; CGVS I vrouw, p. 8), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar tweede asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van de broer van uw vrouw, M. I. (O.V. 6.753.723), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat ook zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw P. Jek. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengde Russisch-Duitse origine. U werd geboren op 30 mei 1983 in Fedorovka (provincie Chuy, Kirgizië). Op 13 oktober 2001 huwde u officieel met P. J. (O.V. 5.457.141), eveneens een Kirgizisch staatsburger, van Moldaavse afkomst, met wie u een dochter en een zoon heeft. Op 25 april 2003 dienden u en uw man een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Jullie zouden uw land van herkomst een eerste keer zijn ontvlucht. Op 14 mei 2003 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat uw asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Op 27 juni 2003 besliste het Commissariaat-generaal in dringend beroep tot bevestiging van de beslissingen van de DVZ tot weigering van verblijf omdat uw asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. Het beroep dat u en uw man tegen deze beslissingen indienden bij de Raad van State werd ten slotte verworpen op 25 september 2007. U en uw man waren reeds vrijwillig teruggekeerd van België naar het ouderlijke huis van uw man in Karabalta, Kirgizië, in het najaar van 2003. Om legaal naar Kirgizië terug te kunnen reizen, wendden jullie zich tot de Kirgizische ambassade in België, waar aan u en uw man terugkeerdocumenten werden uitgereikt.

Twee weken na uw aankomst in Kirgizië in het najaar van 2003 wendden u en uw man zich tot de paspoortdienst. Op de paspoortdienst legden u en uw man de terugkeerdocumenten voor die jullie verkregen van de Kirgizische ambassade in België. Deze documenten wekten argwaan. U en uw man werden er vervolgens aangehouden door de regionale afdeling Binnenlandse zaken (ROVD) van het Zhailskiy district (provincie Chuy) en drie dagen vastgehouden op hun dienst. Ze verdachten u en uw man ervan in België een asielaanvraag te hebben ingediend. Jullie werden vrijgelaten nadat uw schoonouders een borgsom betaalden. U en uw man verhuisden begin 2004 naar de stad Osj (provincie Osj).

Op 1 november 2008 belandde uw dochter in een coma. U bracht haar eerst naar een ziekenhuis in Osj, waar ze aanvankelijk medische hulp kreeg, waarna men haar niet verder wilde behandelen. Vervolgens reed u met uw dochter per taxi naar een ziekenhuis in Bishkek, waar uw dochter twee weken werd opgenomen. In het ziekenhuis in Bishkek werd vastgesteld dat uw dochter aan suikerziekte lijdt. Uw dochter is als diabetespatiënte afhankelijk van insuline. U ondervond echter moeilijkheden om de nodige insuline te bekomen. U werd immers benadeeld omwille van uw etnische origine. Zo dienden

jullie insuline te kopen, hoewel insuline volgens de wet in Kirgizië voor ieder gratis te verkrijgen zou moeten zijn. De endocrinoloog in het ziekenhuis in Osj bij wie uw dochter als diabetespatiënte was ingeschreven, voorzag u niet altijd van insuline. Zij benadeelde u ten opzichte van haar familieleden en kennissen van Kirgizische afkomst, die eveneens bij haar waren ingeschreven. Wanneer de voorraad insuline in het ziekenhuis uitgeput was, schreef de endocrinoloog u insuline voor die u diende af te halen bij de apotheek. Zij schreef u in die gevallen echter niet altijd voldoende insuline voor en in de apotheek moest u een hoge prijs betalen voor de medicatie van uw dochter. Uw dochter kon ook niet naar school gaan omdat haar medische situatie voor moeilijkheden zorgde. Bijgevolg volgde zij thuisonderwijs. U zelf kon omwille van uw etnische afkomst in Kirgizië ook moeilijk werk vinden. Tijdens uw zoektocht naar werk werd u telkens afgewezen. Na 2008 ging u niet meer op zoek naar werk.

Sinds 2008 verbleef uw broer, M. I. (O.V. 6.753.723), tijdens de zomervakanties bij u en uw man in Osj. Hij werkte er op de markt en vergezelde uw man soms wanneer hij goederen vervoerde. Eind mei 2010 kwam uw broer I. bij u en uw man in Osj wonen. Hij had immers problemen die te maken hadden met het leger. In juni 2010 braken de etnische conflicten uit in Osj. Op 11 of 12 juni 2010 werd de volgeladen vrachtwagen van uw man, die zelfstandig vrachtwagenchauffeur was, tijdens deze conflicten in brand gestoken. De vrachtwagen en de lading goederen waren volledig vernield. Nadien werd uw man opgebeld en bedreigd door een zekere I., vermoedelijk de eigenaar van de lading goederen, die eiste dat uw man de lading goederen die vernield werd in de brand, aan hem vergoedde. U, uw man en uw broer I. vluchtten vervolgens eind juni 2010 naar Karabalta, waar u en uw man enkele dagen bij uw schoonouders verbleven. Nadien dook u samen met uw man en uw broer I. onder in een huis aan een kerk in het dorp Sosnovka.

Einde december 2010 werden voor u en uw broer internationale paspoorten met een Schengenvisum opgemaakt door een toeristische firma. Op 10 januari 2011 vertrok u samen met uw broer met een bus van diezelfde toeristische firma naar Moskou (Rusland), waar jullie overstapten in een andere bus waarmee jullie via Polen doorreisden naar België. Op 18 januari 2011 kwamen u en uw broer aan in België, waar uw broer een eerste en u een tweede asielaanvraag indiende. De internationale paspoorten van u en uw broer bleven achter bij jullie reisbegeleider(s). Uw man vertrok later van Kirgizië naar België, waar hij tevens een tweede asielaanvraag indiende op 14 februari 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende en die de aanleiding hebben gevormd tot uw tweede vlucht uit uw herkomstland verbonden waren met de problemen van uw man, P. J. (O.V 5.457.141) (CGVS I man, p. 7; CGVS I, p. 8). Aangezien ik in het kader van de tweede asielaanvraag van uw man, P. J. (O.V 5.457.141), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, P. J. (O.V 5.457.141), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing voor mijnheer I. M. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Russische etnische origine te zijn, en een aanhanger van het christelijk geloof. U werd geboren op 4 december 1990 in Karabalta (provincie Chuy, Kirgizië). Samen met uw zus, P. J. (O.V 5.457.141), en haar man, P. J. (O.V 5.457.141), verblijft u in België.

U woonde bij uw ouders in Karabalta, waar u ook uw middelbare school doorliep. Op school werd u, net als andere leerlingen van Russische etnische origine, regelmatig afgeperst en gepest door enkele leerlingen van Kirgizische etnische origine. U meldde dit aan uw moeder, die hierop de ouders van één van uw afpersers contacteerde. Ook de directeur van uw school werd ingelicht over de pesterijen, maar deze trok zich er niet veel van aan.

Na het beëindigen van uw middelbare school in 2008 verbleef u tijdens de zomervakantie bij uw zus P. J. (O.V 5.457.141), en haar man, P. J. (O.V 5.457.141), in Osj, waar u op de markt werkte om iets bij te verdienen en af en toe uw schoonbroer J., die een zelfstandig vrachtwagenchauffeur was, hielp. Zo vergezelde u hem wanneer hij goederen vervoerde en hielp u hem goederen uit te laden en zijn vrachtwagen te onderhouden.

Op het einde van de zomervakantie in 2008, toen u bij uw zus en haar man in Osj verbleef, belde uw moeder u op met de mededeling dat een oproepingsbrief voor uw militaire dienstplicht was toegekomen. Op het einde van augustus 2008 keerde u terug naar huis. U begaf zich er naar het rekruteringscentrum van het leger, waar u een medische keuring onderging in het kader van uw militaire dienstplicht. Hieruit bleek dat u een bepaalde aandoening had aan uw been. Omdat men niet de juiste diagnose kon stellen, werd u ongeveer een jaar lang doorverwezen naar verschillende ziekenhuizen. In 2009 studeerde u ondertussen af aan een beroepsavkschool.

Datzelfde jaar werd een diagnose opgemaakt van de aandoening aan uw been. Op 14 november 2009 ontving u wederom een oproeping op uw naam van het leger om zich te melden bij het rekruteringscentrum. Daar werd u door een commissie van officieren meegedeeld dat de diagnose in het kader van uw medische keuring u toeliet uw militaire dienstplicht te vervullen. Indien u van uw dienstplicht wilde afzien zou u een som geld moeten betalen. U beschikte niet over voldoende middelen om uw dienstplicht af te kopen en zag uzelf genoodzaakt uw dienstplicht te vervullen. Met een derde oproepingsbrief van het leger meldde u zich op 16 november 2009 wederom bij het rekruteringscentrum, van waar u werd overgebracht naar het hoofdrekruteringscentrum in Bishkek. Met een dertigtal andere dienstplichtigen werd u de volgende dag in een eenheid in de stad Narin (provincie Narin) geplaatst, waar u een militaire opleiding kreeg en de taak van grenswachter zou vervullen.

Zoals in elke eenheid het geval was, werden de nieuwgekomen dienstplichtigen gepest door de andere dienstplichtigen die reeds langer op de basis verbleven. Zo dienden jullie hun uniformen te wassen en 's nachts sigaretten voor hen te kopen in de stad, en werden jullie door hen geslagen. Voornamelijk u en een andere jongen van Russische afkomst werden, omwille van jullie afkomst, door hen geïsoleerd. De pesterijen liepen uit de hand toen de andere jongen van Russische afkomst door de oudere dienstplichtigen op 25 mei 2010 's nachts werd verkracht, waarop hij de volgende ochtend zelfmoord pleegde. Nadat de jongen dood werd aangetroffen, kwam de rechercheur van het militaire parket ter plaatse, waarop deze alle dienstplichtigen ondervroeg. Toen u hem vertelde wat er was gebeurd en wie verantwoordelijk was voor zijn zelfmoorddaad, confronteerde de militaire rechercheur de betrokkene oudere dienstplichtigen. Deze ontkenden echter uw aantijgingen en ook de bevelhebber van uw eenheid veegde ze van tafel. U had de indruk dat men u niet geloofde en de betrokkene oudere dienstplichtigen mochten beschikken.

Omdat u niet wilde dat u hetzelfde zou overkomen als wat de Russische jongen die zelfmoord pleegde was overkomen, verliet u uw eenheid op 27 mei 2010. Met een vrachtwagenchauffeur reed u van de stad Narin naar Osj, waar u aankwam op 28 mei 2010 en bij uw zus, P. J. (O.V 5.457.141), en haar man, P. J. (O.V 5.457.141), introk. Daar werd u opgebeld door uw moeder die u meedeelde dat mensen van het rekruteringscentrum bij haar thuis, waar u gedomicilieerd was, geweest waren op zoek naar u omdat u het leger illegaal had verlaten. Uw ouders werden sindsdien meermaals door hen bezocht en uw ouderlijke huis zou door hen in het oog worden gehouden. U verklaarde dat deserteurs in Kirgizië worden aangehouden en naar een strafbataljon worden gestuurd.

Nadat in Osj in juni 2010 de etnische conflicten uitbraken, werd op 11 juni 2010 de vrachtwagen van uw schoonbroer J. in brand gestoken in de chaos. De lading in de vrachtwagen die uw schoonbroer zou vervoeren alsook uw Kirgizisch binnenlands paspoort werd door de brand vernield. Nadien werd uw schoonbroer opgebeld, vermoedelijk door de eigenaar van de in de brand vernielde lading goederen, en bedreigd omdat hij de lading goederen zou moeten terug betalen. Hierop vluchtte u eind juni 2010 samen met uw zus en uw schoonbroer terug naar Karabalta, waar uw zus en haar man enkele dagen bij de ouders van haar man verbleven, en u uw ouders in uw ouderlijke huis ontmoette. Vervolgens dook u samen met uw zus en haar man onder in een woonst van een kerk in het dorp Sosnovska in de provincie Chuy. U ontmoette er uw ouders als zij naar de kerk kwamen en bezocht hen ook enkele keren bij u thuis in Karabalta.

Eind december 2010 werden voor u en uw zus internationale paspoorten met een Schengenvisum opgemaakt door een toeristische firma. Op 10 januari 2011 vertrok u samen met uw zus met een bus van diezelfde toeristische firma naar Moskou (Rusland), waar jullie overstapten in een andere bus waarmee jullie via Polen doorreisden naar België. Op 18 januari 2011 kwamen u en uw zus aan in België, waar jullie diezelfde dag een asielaanvraag indienden. De internationale paspoorten van u en uw zus bleven achter bij uw reisbegeleider(s). De man van uw zus vertrok later van Kirgizië naar België, waar hij tevens een asielaanvraag indiende op 14 februari 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kirgizië op uw woonplaats in Karabalta gezocht wordt door de autoriteiten omdat u in het kader van uw dienstplicht het leger deserteerde, waarna u in Osj bent gaan wonen. U verliet het leger omdat u er gepest werd door oudere dienstplichtigen, die een jongen van Russische afkomst uit uw eenheid tot zelfmoord hadden gedreven nadat hij door hen verkracht werd. Gezien de etnische conflicten in juni 2010 in Osj, kon u ook daar niet veilig verblijven.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet of er een gerechtelijke zaak tegen u werd aangespannen, hoewel u dit vermoedde omdat u het leger illegaal verlaten had, en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen (CGVS II, p. 13). U wist evenmin of u omwille van het illegaal verlaten van het leger officieel opgespoord werd, hoewel u dit eveneens vermoedde, noch of er enige ruchtbaarheid gegeven werd aan uw desertie (CGVS II, p. 8, 9, 13-14). U wist evenmin of men sinds uw vertrek uit Kirgizië er nog naar u op zoek is geweest en of u nog steeds gezocht wordt, en ook dit hebt u allerminst trachten te achterhalen (CGVS II, p. 8), hoewel u sinds uw vlucht uit uw herkomstland nog contact hebt onderhouden met uw ouders (CGVS I, p. 4). Ten slotte wist u niet of er ruchtbaarheid gegeven werd aan de zelfmoord van de jongen van Russische afkomst van uw eenheid, waarna u hebt besloten het leger illegaal te verlaten, noch of er een gerechtelijke zaak werd geopend naar aanleiding van zijn zelfmoord (CGVS II, p. 6, 9). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou

hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte van de kern van de reden van uw vlucht, zoals u die tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft voorgesteld, met name uw vervolging omwille van desertie in het kader van uw militaire dienstplicht. Op DVZ verklaarde u immers louter uw land te hebben verlaten omwille van de etnische conflicten in Osj in juni 2010, waarbij de vrachtwagen van uw schoonbroer P. J. (O.V 5.457.141), alsook de goederen die in zijn vrachtwagen waren ingeladen, vuur vatte. Uw schoonbroer werd omwille van de vernielde lading goederen bedreigd. U verklaarde uitdrukkelijk op DVZ dat u samen met uw schoonbroer en uw zus bent gevlucht omdat u vreesde dat u ook door de belagers van uw schoonbroer zou kunnen worden vervolgd, aangezien u met uw schoonbroer samenwerkte (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Dit laatste vermeldde u echter nergens tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal, waar u daarentegen aangaf dat dit probleem enkel uw schoonbroer en uw zus trof en dat u Osj samen met hen hebt verlaten omdat het er, gezien de etnische spanningen, niet veilig was te verblijven (CGVS I, p. 8-9). U verklaarde dat u de kern van de reden van uw vlucht op DVZ niet heeft gemeld omdat u er werd gevraagd alles in het kort te vertellen en u er op werd gewezen dat u later uitgebreider over uw problemen kon vertellen. U vertelde niets over uw problemen met betrekking tot uw dienstplicht, omdat u deze niet in het kort kon weergeven. U vond het niet noodzakelijk over de hoofdredenen van uw vlucht te vertellen omdat u wist dat u nog een uitgebreid interview te wachten stond (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 10). Deze verklaringen bieden echter geen verschoonbare uitleg waarom u op DVZ op geen enkele manier melding heeft gemaakt van de kern van de reden van uw vlucht, te meer gezien u er nog uitdrukkelijk werd gevraagd of u iets wilde toevoegen wat betreft uw uiteenzetting van de reden van uw vlucht en of u buiten de problemen die u had aangehaald nog problemen hebt gehad met uw autoriteiten, medeburgers, of problemen van algemene aard (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ, vragenlijst, bijkomende vragen). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst.

In ditzelfde verband is het bovendien niet aannemelijk dat uw zus, P. Jek. (O.V 5.457.141), en haar man, P. J. (O.V 5.457.141), bij wie u van 28 mei 2010 tot einde juni 2010 inwoonde in Osj nadat u net uit het leger was gevlucht, met wie u vervolgens zo een zes maanden ondergedoken leefde nabij een kerk in het dorp Sosnovka, en die samen met u naar België zijn gevlucht om zich te beroepen op internationale bescherming (CGVS I, p. 3-4, 8-9; CGVS II, p. 2-5), zo weinig op de hoogte zijn van de reden(en) van uw vlucht uit uw herkomstland. Zo verklaarden uw zus en haar man dat uw problemen waardoor u uw land hebt verlaten iets te maken hebben met het leger, doch wisten zij hoegenaamd niet welke problemen u dan hebt gekend en wie of wat u precies vreest (CGVS I zus, p. 6; CGVS II zus, p. 6-7; CGVS I schoonbroer, p. 5-6; CGVS II schoonbroer, p. 5). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarnaast werd een ongerijmdheid opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op DVZ aangaande uw verblijf bij uw zus en haar man in Osj. Zo verklaarde u, alsook uw zus en haar man, op het Commissariaat-generaal dat u bij hen in Osj woonde van einde mei 2010 tot midden juni 2010, en dat u sinds 2008 tijdens de zomervakanties bij hen verbleef (CGVS I, p. 3, 5; CGVS II, p. 2; CGVS I zus, p. 6; CGVS I schoonbroer, p. 4-5, 24-25). U verklaarde eveneens op het Commissariaat-generaal dat u van midden november 2009 tot einde mei 2010 nabij de stad Narin verbleef, waar u immers uw militaire dienstplicht uitvoerde (CGVS II, p. 3-4). Op DVZ verklaarde u daarentegen van de lente 2008 tot 17 juni 2010 bij uw zus in Osj te hebben verbleven, en vermeldde u niets over uw verblijf in Narin. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan het verblijf van u, uw zus en haar man, aan de kerk in het dorp Sosnovka van eind juni 2010 tot aan uw vertrek uit uw herkomstland (CGVS I, p. 4; CGVS I zus, p. 3-4; CGVS I schoonbroer, p. 4-5). Zo dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw zus en haar man, op DVZ enige melding maakte van jullie verblijf van wel zes maanden aan deze kerk. Zowel u als uw zus verklaarden er daarentegen dat u, uw zus en haar man, na de gebeurtenissen

in Osj in juni 2010 bij uw ouders gingen wonen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; DVZ zus, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u en uw zus met jullie eerdere verklaring op DVZ werden geconfronteerd, antwoordde uw zus dat zij en haar man na de gebeurtenissen in Osj enkele dagen bij de ouders van haar man verbleven alvorens onder te duiken in Sosnovka en u dat u uw ouders na uw vlucht uit Osj in juni 2010 en tijdens uw verblijf in Sosnovka enkele keren hebt bezocht (CGVS I, p. 4; CGVS II zus, p. 3). Deze uitleg verklaart echter niet waarom jullie op DVZ hoegenaamd niets hebben vermeld van uw zes maand durende ondergedoken verblijf in Sosnovka en er louter hebben vermeld naar uw ouders te zijn teruggekeerd na de gebeurtenissen in Osj in juni 2010. Bovendien verklaarde uw zus op DVZ uitdrukkelijk dat zij en haar man het laatste half jaar introkken bij uw ouders en af en toe naar haar schoonouders gingen. Zij konden niet bij uw ouders blijven wonen omdat de belagers van haar man hen er hadden gevonden (DVZ zus, vragenlijst, vraag 3.5). Dit kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met jullie verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande uw zes maand durende verblijf in Sosnovka. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten, omdat u illegaal het leger hebt verlaten. Zo liet u kort voor uw vertrek uit uw herkomstland in Kirgizië eind december 2010 nog een internationaal paspoort met Schengenvisum opstellen op uw naam. U stelde dat deze reisdocumenten geregeld werden door een toeristische firma (CGVS I, p. 6). Dat u uw internationale paspoort niet zelf aanvraag of afhaalde neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens. Dat u kort voor uw vertrek aan uw autoriteiten kenbaar maakte dat u het land zou verlaten, valt niet te verzoenen met uw beweerde vrees ten opzichte van de autoriteiten. Mocht u bovendien in Kirgizië opgespoord worden omdat u het leger illegaal verlaten had, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Daarnaast verklaarde u dat mensen van het rekruteringscentrum u na uw desertie zochten bij uw ouders thuis, waar u immers gedomicilieerd was. Ze bezochten uw ouders er meerdere keren en uw ouderlijke huis werd door hen in het oog gehouden (CGVS II, p. 7, 8). Dit hield u echter niet tegen uw ouders na uw vlucht uit Osj eind juni 2010 tot aan uw vertrek uit uw herkomstland op 10 januari 2011, nog enkele keren thuis te hebben bezocht (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 5). Ook dit valt niet te rijmen met uw verklaarde vrees ten opzichte van de leden van het rekruteringscentrum. Hierdoor wordt zowel de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van de autoriteiten in uw land van herkomst als de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, aangetast.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw Kirgizisch binnenlands paspoort op 11 juni 2010 vernield werd, toen de vrachtwagen van uw schoonbroer brand vatte (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 8). Bovendien kunnen uw verklaringen aangaande uw binnenlandse identiteitsdocumenten op DVZ en die tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet in overeenstemming worden gebracht. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal nooit een identiteitskaart te hebben gehad. U verklaarde enkel een Kirgizisch binnenlands paspoort te hebben gehad in de vorm van een boekje (CGVS I, p. 6). Op DVZ verklaarde u daarentegen dat zowel uw identiteitskaart als uw 'paspoort' werden vernield toen de vrachtwagen van uw schoonbroer vuur vatte (DVZ, verklaring, vraag 21). Toen u met uw eerdere verklaring op DVZ werd geconfronteerd, antwoordde u dat u op DVZ niet hebt gezegd dat uw buitenlands paspoort in de brand werd vernield (CGVS I, p. 7). Dit verklaart echter niet waarom u op het Commissariaat-generaal verklaarde nooit een identiteitskaart te hebben gehad, hoewel u op DVZ hebt aangegeven zowel uw identiteitskaart als uw 'paspoort' in de brand te hebben verloren. Daarnaast is het opmerkelijk dat u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw Kirgizisch binnenlands paspoort enkel voor binnenlands gebruik diende (CGVS I, p. 6), hoewel u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde dat uw binnenlands paspoort ook pagina's bevatte voor visa (CGVS II, p. 11). Het is ten slotte uiterst merkwaardig dat voor u een internationaal paspoort met Schengenvisum werd opgemaakt zonder dat u uw Kirgizisch binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van een Kirgizisch staatsburger, dat immers in de brand vernietigd werd, te hebben voorgelegd (CGVS I, p. 6). Gezien bovenstaande vaststellingen bestaat dan ook het vermoeden dat u uw nationaal identiteitsdocument bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over uw staatsburgerschap, een eventuele woonregistratie of informatie over de uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast.

Tot slot kan er geen geloof worden gehecht aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u en uw zus met een bus van een toeristische firma van Kirgizië naar Moskou (Rusland) reisden. Vanuit Moskou reisden jullie ten slotte met een andere bus via Polen tot in België. Voor uw vertrek uit uw herkomstland werden voor u en uw zus door de vermelde toeristische firma internationale paspoorten met een Schengenvisum opgemaakt op jullie naam. U wist hoegenaamd niet hoe de firma dit reisdocument voor u geregeld had. Jullie wisten evenmin door welk Schengenland aan jullie een visum werd uitgereikt, welk type visum dit betrof, noch hoelang het geldig was. Daarnaast verklaarden jullie geen afspraken te hebben gemaakt met uw reisbegeleider(s) indien er aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS I, p. 6-8; CGVS I zus, p. 9-12). Deze uitleg is niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door uw reisbegeleider(s) over de aard van uw reispaspoort. Gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke jullie verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u en uw zus zo weinig konden vertellen over de door jullie gebruikte reisdocumenten voor uw reis. Deze vaststelling van ongeloofwaardigheid doet bijgevolg het vermoeden ontstaan dat jullie uw Kirgizische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Uw geboorteakte, die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde, bevat louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, P. J. (O.V 5.457.141), en haar man, P. J. (O.V 5.457.141), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat ook hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de drie beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de grondigheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De door verzoekers gevraagde schorsing mist juridische grondslag in onderhavige procedure.

3.3. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van "ARTIKEL 48/3 EN 4 [wellicht bedoeld: 48/4] VREEMDELINGENWET, SCHENDING MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT, SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN [DE RECHTEN] VAN VERDEDIGING". Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van "ART. 3 EN 5 EVRM, ARTIKEL 48/3 EN 4 [wellicht bedoeld: 48/4] VREEMDELINGENWET, SCHENDING MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT, SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN DE VERDEDIGING". Verzoekers vermelden tevens het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het *fair play* - beginsel. Verzoekers vermelden tevens artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers alle drie twee maal werden gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.6. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van artikel 5 van het EVRM en artikel 13 van het EVRM en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zijn onontvankelijk aangevoerd nu ze niet worden geconcretiseerd, noch nader worden toegelicht.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). De procedure voor de commissaris-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. In zoverre dit middel als ontvankelijk is aangevoerd, is het ongegrond.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers menen dat er tijdens het tweede interview een andere vertaler was dan deze tijdens het eerste interview. Deze tolk verstond de vragen dermate slecht dat zij telkens twee of drie maal dienden herhaald te worden door de interviewer en dan nog werd er niet goed vertaald. Als de tolk de vragen niet goed begrijpt en hij moet ze dan nog eens vertalen, dan is het duidelijk dat het helemaal fout loopt en er slechts weinig waarde kan gehecht worden aan deze vertaling. Verzoekers menen dat de lange zinnen die zij vertelden, telkens in korte zinnen vertaald werden. Het is dan ook totaal ten onrechte dat thans op basis van deze gebrekkige vertaling alsnog wordt gesteld alsof er tegenstrijdigheden zouden zijn.

Eerste verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat de diverse herhalingen aan de tolk te wijten zijn. Eerste verzoeker geeft dermate vage, algemene en ontwijkende antwoorden dat de ondervrager gedwongen werd om ettelijke vragen verschillende keren te moeten herhalen. Ook verzoekster antwoordde op vage en onwetende wijze. Geenszins kan dit worden afgewenteld op de tolk, te meer zowel eerste verzoeker als verzoekster op het einde van het gehoor aangeven de tolk goed begrepen te hebben (gehoor 2 eerste verzoeker, p. 14, gehoor 2 verzoekster, p. 15). Voor zover al relevant, kan evenmin blijken dat er in korte zinnen vertaald werd daar waar er lange antwoorden gegeven werden. Derhalve kunnen verzoekers zich geenszins beroepen op de kwaliteit van de vertaling tijdens de gehoren om de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden of lacunes te vergoelijken. Geenszins wordt dit geconcretiseerd in het verzoekschrift. Bovendien vertonen de verklaringen van de verzoekers binnen hun eigen discours een logica die echter in wanverhouding staat tot de verklaringen van de medeverzoekers en hun eigen verklaringen op andere ogenblikken. Hieruit kan enkel blijken dat verzoekers niet eenduidig, noch coherent zijn, niet dat verkeerd vertaald werd.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Verzoekers kunnen overigens geenszins doen gelden dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd weerhouden, zoals zal blijken uit hetgeen volgt.

4.2.1. Inzake de uitgebrande lading van de vrachtwagen en de hieruit voortvloeiende bedreigingen tot schadevergoeding, zijn de voorgehouden feiten, in zover waarachtig, niet van aard om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen. Immers indien de lading werd vernietigd, dient verzoeker - zoals alle burgers die in de toenmalige politieke en maatschappelijke turbulenties werden getroffen - zich te wenden tot de bevoegde instanties. Dat onenigheid ontstond inzake de schadevergoeding tussen de eigenaar van de goederen en de eigenaar van het voertuig is mogelijk. Echter verzoeker toont niet aan hoe het gemeenschappelijk feit dat verzoeker nadien werd bedreigd om de schade te vergoeden, verband houdt met één van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de verklaringen van verzoekers de waarachtigheid van deze beweringen ondergraaft. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog aanvoeren dat I. vermoedelijk de eigenaar van de lading is, staat dit haaks op eerste verzoekers verklaringen tijdens het gehoor (gehoor 1 eerste verzoeker, p. 20-23). Ook eerste verzoekers overige verklaringen inzake I. zijn

dermate vaag dat zijn asielrelaas niet aannemelijk wordt gemaakt. Dat verzoeker en zijn vrouw niet meer informatie hadden, vermag geenszins de waarachtigheid van zijn asielrelaas te adstrueren. Integendeel het is niet aannemelijk dat verzoekers over de auteur van de vervolging niet eenduidig zijn en nog minder dat eerste verzoeker geen poging heeft ondernomen om zich dienaangaande te informeren of verweren, wat hem kan worden aangerekend. Verzoeker heeft verder nooit klacht ingediend of andere officiële stappen ondernomen (gehoor 1 eerste verzoeker, p. 23, gehoor 1 verzoekster, p. 20) en maakt geenszins aannemelijk geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming; zijn vergoelijkingen ter zake berusten op bonte beweringen (gehoor 2 eerste verzoeker, p. 6). Evenmin kan blijken dat er officiële klachten of zaken tegen verzoeker werden ondernomen (gehoor 2 eerste verzoeker, p. 7-8). Er worden dan ook geen elementen aangereikt om de waarachtigheid van deze loutere beweringen te ondersteunen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers moesten onderduiken.

4.2.1.1. Verzoekers hun verklaringen omtrent hun laatste verblijfplaats zijn daarbij onverzoenbaar. Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker, zijn vrouw en haar broer eerst kort hebben verbleven bij de ouders van de vrouw van verzoeker en nadien nabij de kerk van Sosnovka. Dergelijke uitleg verklaart geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden gezien verzoekster initieel uitdrukkelijk verklaarde *“het laatste half jaar trokken we bij ons ouders in, af en toe gingen we naar mijn schoonouders”* (vragenlijst verzoekster 3.5, tevens *“sinds juni 2010 verbleef betrokkene [verzoekster] bij haar ouders”*, verklaring verzoekster, vraag 9), wat ook door tweede verzoeker initieel werd verklaard (*“Nadien zijn wij naar mijn ouders gevluht”*, vragenlijst tweede verzoeker, vraag 3.5, zie tevens verklaring tweede verzoeker, vraag 9, waaruit blijkt dat tweede verzoeker sinds 17 juni 2010 op het adres van zijn ouders woonde), temeer verzoekster nadien beweert enkel 2 à 3 dagen bij de ouders van eerste verzoeker te hebben verbleven (gehoor 2 verzoekster, p. 3), tweede verzoeker nadien stelt enkel af en toe bij zijn ouders overnacht te hebben (gehoor 1 tweede verzoeker, p. 4) en eerste verzoeker ontkent ooit bij de ouders van de vrouw te hebben verbleven doch enkel bij zijn eigen ouders te hebben verbleven (gehoor 2 eerste verzoeker p. 3).

Daar waar verzoekers de tegenstrijdigheden inzake de contacten met de ouders proberen te verzoenen en aanvoeren dat eerste verzoeker het had over zijn eigen ouders, terwijl zijn vrouw het ook over haar eigen ouders had, stelt de Raad vast dat dergelijke uitleg geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden kan verklaren; immers verzoekster heeft meerdere malen uitdrukkelijk ontkend contact gehad te hebben met haar schoonouders (gehoor 2 verzoekster, p. 2), terwijl eerste verzoeker verklaarde dat hijzelf en zijn vrouw zijn ouders telkens toen ze langskwamen voor de kerkdienst daar hebben gezien (gehoor 2 eerste verzoeker p. 3). Evenmin kan dit worden teruggebracht tot de duur van het interview bij DVZ. Dergelijke ernstige en veelvuldige tegenstrijdigheden ondergraven verzoekers hun verklaringen in ernstige mate.

4.2.2. Verzoekers maken verder niet aannemelijk vervolgd te worden door de Kirgizische autoriteiten omwille van hun eerdere asielaanvraag. Daargelaten dat verzoekster de naam van de onderzoeker niet kon noemen, voeren verzoekers enkel een driedaagse aanhouding in 2003 aan, waarbij ze na het betalen van smeergeld, omdat *“ze konden niets bewijzen en omwille daarvan hebben ze op het einde gewoon geld gevraagd en ons vrijgelaten”* (gehoor 1 verzoekster p. 4), persoonlijk geen gevolgen meer hebben ondervonden. Beweerdelijk zouden nadien nog leden van de ordediensten naar verzoekers ouders zijn gegaan, doch dit wordt niet genoegzaam toegelicht, noch aannemelijk gemaakt dat dit in hoofde van verzoekers nog enig gevolg zou hebben. Verzoekers hun bewering dat nooit verklaard is geweest dat nieuwe paspoorten dienden verkregen te worden omdat verzoeker zijn binnenlands paspoort had verloren, is tegenstrijdig met verzoeksters verklaringen *“bij onze aankomst naar zijn we naar de paspoortdienst gegaan om nieuwe paspoorten te krijgen”* (gehoor 1 verzoekster p. 4) en met eerste verzoekers verklaring *“Ik wilde een paspoort krijgen maar moest aangeven dat ik in het buitenland was. Mijn documenten waren verloren en daarom was ik teruggekeerd met terugkeerdocumenten van de ambassade”* (gehoor 1 eerste verzoeker p. 4), wat overigens klemt met zijn latere verklaring *“tijdens mijn eerste asielaanvraag werden alle documenten van me afgenomen hier”* (gehoor 1 eerste verzoeker p. 8). Hoe dan ook staan deze verklaringen volledig haaks op verzoeksters verklaring dat zij beiden *“nog in het bezit”* waren van hun oude paspoorten toen ze terugkeerden (gehoor 2 verzoekster p. 4) en deze zelfs bij zich hadden toen ze naar de paspoortdienst gingen (gehoor 2 verzoekster p. 8-9), zodat evenmin aannemelijk is gemaakt dat zij überhaupt problemen hebben ondervonden daar zij wel degelijk hun authentieke documenten opnieuw konden voorleggen en geenszins bewijzen van de ambassade dienden te gebruiken, te meer verzoekster initieel verklaarde geen problemen met de autoriteiten te

hebben “*maar waarschijnlijk krijgen we die nu omdat we hier asiel hebben aangevraagd*” (vragenlijst verzoekster, bijkomende vragen), wat meteen het bestaan en de ernst van de voorgehouden vervolging wegens de eerdere asielaanvraag ontkent. Verzoekers kunnen dan ook niet ernstig zijn waar ze in het verzoekschrift aanvoeren “*geen gewag gemaakt te hebben van enige arrestatie, aangezien er strikt gezien geen sprake was van een arrestatie, wel van een administratieve aanhouding en dit voor verder onderzoek.*” Evenmin vindt de bewering dat er in het eerste interview werd gesteld dat de feiten van 2003 van geen tel waren, grond in het administratief dossier, temeer gezien verzoekster op de DVZ impliciet ontkende voordien ooit problemen te hebben gehad omwille van een asielaanvraag. Verzoekers brengen voorts geen objectieve informatie aan die hun beweerde vervolging op dit punt kan ondersteunen.

4.2.3. Aangaande de paspoorten voeren verzoekers aan dat de tegenstrijdigheden enkel te wijten zijn aan onzorgvuldige vertalingen. De opeenvolgende feiten werden ten onrechte dooreen gehaald. In 1997 bekwam verzoeker zijn paspoort. In 2003 verkreeg de vrouw van verzoeker een nieuw paspoort en dit naar aanleiding van haar huwelijk, waarbij haar naam werd veranderd. Zij wilden allebei in 2003 een nieuw paspoort, doch verzoeker bekwam geen nieuw. In 2008 bekwam verzoeker een nieuw paspoort. Het is dit paspoort dat hij na één jaar verloren is in België. Het nationaal en internationaal paspoort van Kirgizië zitten allebei vervat in één boekje, zodat het onderscheid dat het CGVS maakt tussen enerzijds binnenlands en anderzijds buitenlands paspoort totaal kunstmatig is. Verzoeker heeft enkel geantwoord op de vragen die hem gesteld werden nu eens over het binnenlands nu eens over het buitenlands paspoort. Er is nooit verklaard geweest dat nieuwe paspoorten dienden bekomen te worden doordat verzoeker zijn binnenlands paspoort had verloren. Het was enkel omdat de paspoorten van de vrouw van verzoeker vervielen. Er is geen enkele tegenstrijdigheid inzake de tijdens de reis gebruikte paspoorten. De man heeft nooit een vals paspoort gebruikt. Er is door de vrouw van verzoeker en haar broer een reis bij een firma besteld, en deze firma zou zorgen voor een paspoort met visum. Doch de afspraak was als deze hier zouden zijn dat deze dan teruggegeven moesten worden. Nadien is verzoeker met eigen paspoort naar hier gekomen. De vrouw van verzoeker is zelfs nooit naar de reisfirma geweest. Bovendien werd geen garantie gegeven door deze firma dat effectief de reis succesvol zou zijn.

Reeds hoger werd vastgesteld dat de beweerde gebrekkige vertalingen niet aannemelijk zijn gemaakt. Daar waar verzoekers menen dat het onderscheid tussen enerzijds een binnenlands en anderzijds een buitenlands paspoort totaal kunstmatig is, druist dit in tegen zowel de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie waaruit blijkt dat in de periode 2004-2006 het oude gecombineerde paspoort werd vervangen door een identiteitskaart voor intern gebruik enerzijds en een afzonderlijk internationaal paspoort anderzijds (stuk 21), als het onderscheid dat eerste verzoeker zelf maakt inzake het oude en het nieuwe paspoort (“*het oude paspoort, waarin ook de bladzijden om naar het buitenland stonden*”, gehoor 1 eerste verzoeker, p. 11, “*Vroeger was het zo dat we één [paspoort] hadden en dat was tegelijkertijd binnenlands en internationaal*”, gehoor 2 eerste verzoeker, p. 5). Eerste verzoeker is aldus tegenstrijdig waar hij enerzijds verduidelijkt dat het paspoort dat hij verkregen heeft in 2008 “*Het was dus een blauw Kirgizisch paspoort waar ook een buitenlands paspoort in stond. Een paspoort dat ik ook in het land kon gebruiken*” (gehoor 1 eerste verzoeker, p. 12) en anderzijds beweert enkel een internationaal paspoort te hebben verkregen in 2008 (gehoor 2 eerste verzoeker, p. 5). Dat verzoekster niets van dit nieuwe paspoort afweet, is eveneens bijzonder merkwaardig, te meer verzoekster nadien stelt dat eerste verzoeker dit wel wilde krijgen, maar dat het hem niet gelukt is (gehoor 2 verzoekster p. 4-5). Ook het feit dat eerste verzoeker met een doorlatingsbewijs van het consulaat terugkeerde naar België (verklaring 34), toont aan dat hij niet in de negatieve belangstelling staat van de Kirgizische autoriteiten en ondermijnt aldus zijn vrees voor de Kirgizische autoriteiten. Waar eerste verzoeker beweert nooit een vals paspoort te hebben gebruikt, staat dit haaks op verzoeksters verklaringen (“*het echte oude Kirgizische paspoort dat hij had van vroeger is wel gestolen hier, maar het andere valse paspoort hebben we aan onze kennissen gegeven.*”, gehoor 1 verzoekster p. 11). Zelfs indien verzoeksters verklaringen ter zake verwarrend en mogelijk verschoonbaar zijn, wordt vastgesteld dat verzoekers nog altijd nalaten hun paspoorten voor te leggen niettegenstaande eerste verzoeker ter terechtzitting stelt dat zijn paspoort ‘thuis’ ligt in België. Verzoekster en haar broer hadden eveneens een geldig paspoort met visum. Hun bewering dat de smokkelaar deze heeft ingehouden, is ongerijmd alsook verzoekers hun beweringen over de reisroute nu verzoekers legaal reisden en dus geen smokkelaar nodig hadden. Aldus werd terecht vermoed dat verzoekers bewust hun identiteitsdocumenten achterhielden.

4.3. Tweede verzoeker voert ook een eigen asielmotief aan bij het CGVS waarover hij initieel met geen woord repte. Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken of in de vragenlijst sprak tweede verzoeker over het incident in het leger (vragenlijst 3.5), zelfs niet wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd of hij nog andere problemen had, waaronder deze met autoriteiten (vragenlijst, bijkomende vragen). Derhalve kan tweede verzoeker de beknoptheid van het interview bij DVZ niet ter verschoning aanwenden daar de asielzoeker er bij het invullen van de vragenlijst in het "*voorafgaand advies*" op wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij "*nauwkeurig, maar in het kort*" de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken.

Tweede verzoeker die beweert het leger voortijdig te hebben verlaten omdat hij een belangrijke getuige was bij de zelfmoord van een vriend, maakt niet aannemelijk vervolgd te worden omwille van desertie. Dat verzoeker ondervraagd zou worden over deze zelfmoord kan niet verbazen nu aan te nemen valt dat het leger de aard onderzoekt van de feiten die geleid hebben tot de dood van een rekrut. Echter verzoeker toont niet aan dat hij een vriend had, noch dat deze zelfmoord pleegde, noch dat hij hierbij getuige was, noch dat hij ondervraagd werd, te meer nu nadien beweerdelijk de militairen bij zijn moeder langskwamen, waarbij er evenwel geen officieel bericht werd achtergelaten. Evenmin heeft verzoeker ooit een advocaat, ombudsman of andere mensenrechtenorganisatie ingeschakeld of op andere wijze gepoogd te achterhalen of hij in de negatieve aandacht stond van de Kirgizische militaire autoriteiten, desgevallend gepoogd een overplaatsing aan te vragen of andere functie toegewezen te krijgen, noch heeft hij zich ter zake vanuit België verder geïnformeerd of gedocumenteerd. Verzoeker heeft ook in België niet gepoogd nadere informatie en documenten te verkrijgen inzake de beweerd zelfmoord van zijn vriend en evenmin toont hij aan dat dit hem persoonlijk dient te verontrusten. Daargelaten dat verzoeker zijn zus en schoonbroer niet nodeloos met zijn problemen wilde confronteren, kan dit niet verhinderen dat verzoeker oplossingen en verdedigingsmogelijkheden onderzoekt in zoverre deze noodzakelijk waren. Verzoeker was in de eerste plaats getuige, wat op zich geenszins een vervolging met zich brengt. Verzoekers verschoningen en excuses dat hij ondergedoken leefde, niet zomaar aan elkeen informatie kon gaan vragen en getraumatiseerd was, en enkel "*in het geniep en geenszins in het openbaar*" naar zijn ouders is geweest, is gezien zijn voorgehouden vrees niet ernstig, te meer hij daar ook overnachtte (gehoor 1 tweede verzoeker p. 4). Ten slotte wijst de vaststelling dat verzoeker een internationaal paspoort werd uitgereikt op zijn eigen naam (verklaring 34), erop dat hij niet in de negatieve belangstelling staat van de Kirgizische autoriteiten en ondergraaft geheel verzoekers bewering gedeserteerd te zijn. Evenmin kan verzoekers gebrek aan kennis inzake zijn reispaspoort worden verschoond doordat hij er niet zelf is achter gegaan, te meer de commissaris-generaal dienaangaande ook terecht vaststelde dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn eerder paspoort aflegde en de mogelijkheid om een internationaal paspoort te verkrijgen zonder een binnenlands paspoort te hebben voorgelegd.

4.4. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Er wordt niet verwacht dat een asielzoeker alles tot in de kleinste details minutieus uitpluist vooraleer te vluchten, maar er wordt wel verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekers brengen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Aangaande het medische probleem van de dochter, brengen verzoekers geen elementen aan dat deze verband houden met het

Vluchtelingenverdrag noch die aannemelijk maken dat dit aanleiding geeft tot een toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b. Dat de vader heeft verklaard wat hij heeft ervaren omwille van zijn etnische herkomst, doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal ter zake. Verzoekers beperken zich tot algemene, bonte beweringen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van Kirgizië, die er niet op verbeterd is.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekers hun bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b - net als bij de vluchtelingenstatus - de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielaanvraag niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat ze omwille van hun problemen of etnische oorsprong voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

5.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Verzoekers verdere overwegingen inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn in deze procedure dan ook niet aan de orde.

In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekers zich beroepen op "*recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*", werken zij dit middel geenszins uit noch voegen ze deze rapporten toe; aldus tonen zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijzen, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.4. Daar waar verzoekers de nietigverklaring vragen van de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven

onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 110 280 / IV, RvV 110 284 / IV en RvV 110 282 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK